

23 juni 1917 Zaterdag.

Volksbetoogingen hebben plaats gegrepen: werkvrouwen en eenige mannen doorliepen in stoet de straten, schreeuwend: "'Eten willen w'hên!'" Er moet een afvaardiging hunner bij den burgemeester zijn geweest.

In de nabijheid van het Stadhuis zijn de manifestanten door de duitsche politie met helmhoed en blinkende borstplaten toegerust — brutaal verspreid geworden.

Nu is het volgend bericht aangeplakt:

‘Gent 23 juni '17:’

“Al wie deelneemt aan een samenshoring of een ophoop van menschen op de straten of plaatsen wordt bestraft met gevangenis tot vijf jaar, zoo volgens de algemeene strafwetten geen hogere straf zal worden toegepast.”

‘De Etappen-Kommandant’ ‘Von Wick.’

Eigenaardige verschijnselen doen zich voor in de betrekkingen tusschen meesters en dienstboden. Vele dezer zijn op een beduidend minder maandloon gebracht, andere; die te doen hebben met vrijgevingen of personen, wier inkomen door den oorlog niet verminderd is, blijven evengoed bezoldigd. Tevens verkeeren ettelijke meesters in een benarden toestand: zij hebben hun waardijen gedolven of op vaste schuilplaatsen verstopt; hun voedselvoorraad ergens ingemetseld of onder den plankenvloer verborgen. Zulks geschiedt doorgaans niet zonder de hulp of de bespieding der bedienden. En nu gebeurt dit: een knecht komt den zondagavond dronken thuis. Eertijds kreeg hij een vermaan, zoodra hij 's anderdaags nuchter bevonden werd. Schuld bewust moest hij het hoofd buigen, dorst den mond niet opendoen.

Maar thans: wee den heer of de dame, die het wagen zou een aanmerking daarop te maken!

Verklikking! de Kommandantur! dat schrikbeeld van een ieder! Dreigement van inbeslagneming, boete, gevang!

Het eerlijkheids betwijfelen eener meid wordt zekerheid, de eieren verdwijnen uit de schrapaai of de hennen schijnen niet meer te leggen... de boter, nu buiten prijs — slinkt bij oogenzien en spreken durft de huisvrouw niet. Waagt zij het en heeft ze het te doen met een onbeschoft schepsel, zoo krijgt ze voor antwoord, dat ze maar te zwijgen heeft want “Anders!...”

En ze zwijgt, de dame, ze verkropt hare verontwaardiging en hare gramschap, in haar afhankelijkheidsbewustzijn.

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnood* »)